

nogen Hindring for Indgaaelse af Kontrakt dem imellem.

4. Personer, der ikke er Medlemmer af nogen Organisation, skal have Ret til at søge Arbejde hvor som helst, uden i nogen Maade at blive forulempede.
5. Hvad enten en Kontrakt er indgaaet for en Uge, Maaned eller længere Tid, skal af Arbejdsgiveren og Arbejderen betragtes som bindende, og kan kun forandres, tilintetgøres eller fornyes med begge Parter Samtykke.
6. Arbejdsgiverne skal ikke bindes ved Regulation eller Love fra Organisationer, de ikke har nogen Del og Stemme.
7. Arbejderen skal i rette Tid meddele sin Arbejdsgiver, naar han forlader Arbejdet.
8. Arbejdsgiveren skal meddele sine Arbejdsgivere alt angaaende Prisnedsættelse, Arbejdsstansning eller Afsked i rette Tid.
9. Voldsomhed af enhver Slags, enten fra Kapitalens eller Arbejdets Side, er ikke i nogen af Parternes Interesse.
10. Misforstaaelser, der ikke kan klares paa anden Maade, skal forelægges en Voldgiftsdomstol, og enhver Kontrakt skulde indeholde en Paragraf desangaaende.
11. Medens Voldgiften staar paa, skal Arbejdsgiverne og deres Arbejdere vedblive at arbejde sammen.

Louise Michel.

(Fortsat.)

Louise kunde have forelsket sig i sin Fætter Julius; men sandsynligvis var de for gode Venner til at kunne blive Kærestefolk. Da hun var imellem tolv og tretten Aar fik hun to Friere, der anholdt om hendes Haand. Hun betragtede dem som hele Spøgelse og siger: „hvad mig selv angaar, da var mine Skårter for korte, mit Forklæde altid sønderrevet, og Nettet, hvori jeg samlede Skruptudser, hang stadig ud af min Lomme“.

Men Frier Numer et sagde, han ønskede at dele sin Formue med en Hustru, som han kunde opdrage efter sine egne Principer, og desuden havde han Medlidenhed med Louise. Hun havde den Morgen, hun modtog Frieren, læst Molière og svarede ham med nogle Ord fra Scenen imellem Agnes og Orgon; men han forstod hende ikke, og hun løb da fra ham med en personlig grov Bemærkning.

Hun behandlede dog den anden Frier endnu værre; hun sagde til ham: „Jeg elsker Dem ikke og vil aldrig kunne det, saa dersom jeg giftede mig med Dem, vilde jeg behandle Dem som Madame Angélique behandlede George Daudin.“

Frierne lod sig ikke mere se, men Louise skælvede ved Tanken om Forældre, der undertiden tvinger deres unge Døtre til at gifte sig med slige gamle Bavianer.

Da Louise var 14 Aar, døde hendes Bedstefader, og nu maatte hun forlade sin gamle Slotsruin, hvor hun havde tilbragt sin lykkelige Barndom mellem Dyr og Fugle, for at drage til Byen og forberede sig til Lærerinde. Hun elskede at undervise, hun underviste allerede som lille Barn; hun

underviste i New Caledonien, og hun underviser endnu den Dag i Dag i London.

Louises Tante havde paavirket hende stærkt i religiøs Retning, men dog havde hun et aabent Øre for Voltaires bidende Ironi, som Bedstefaderen docerede for hende. Imellem disse to Strømninger arbejdede hendes egen Tro. Hendes Polarstjerne var Revolution, og hendes helligste Sang var „Marseillaisen“. En Revolution, hvori al Uret blev hævnnet, og hvori alle de smaa og lidende kom til deres Ret, det var hendes Ideal, og den Tanke omfattede hun med religiøst Sværmeri.

Da hun var blevet Lærerinde, oprettede hun en Skole; Elever strømmede til, men den unge Lærerinde kom hurtig i Strid med Autoriteterne. Hun aabnede nemlig Undervisningstimerne med Marseillaisen og sluttede med den samme Sang. De sang den ofte paa deres Knæ under Taarer. Da det var i Kejserdømmets Dage, var det ikke underligt, at Autoriteterne greb ind, men Louise Michels Skole blev ikke lukket. Der syntes dog at herske Liberalitet den Gang i Frankrig.

I 1855 kom Louise til Paris som Hjælperlærer hos en Madame Volliers. Hun var den Gang 18 Aar gammel. Hun hadede Kejserdømmet, saa Frelse for enhver social Elendighed i Republiken, og var forberedt og villig til at ofre sit Liv derfor.

Nogle af hendes Venner havde lovet at skaffe hende Avdiens hos Kejseren; men desværre, siger hun, fik hun først denne Adgang for sent. Kejseren var afrejst til Krim.

Louise Michel var Charlotte Cordays Landsmand og ræsonnerede som hun, at Snigmord var til sine Tider nødvendige. Tyranner er dømt til Døden, dem bør der ikke vises Medlidenhed.

Saaledes er hendes Logik, og hun var rede til at dø for den Sag. Den enkelte maa ofres for det hele. Heldigvis har Louise Michel ikke endnu praktiseret denne Tro.

Louise mener, at intelligente Kvinder vil sent eller tidligt gøre Opstand; thi Kvindens Lidelser maa føre til Fortvivelse. — Udelukket fra borgerlige Rettigheder, forsømt i Opdragelse og bedraget for Lønnen for sit Arbejde og i utallige Tilfælde tvungen til at sælge sin Person, maa hun blive gal over tillige at staa magtesløs over for den sociale Elendighed.

Louise fortæller, at da hun som lille Pige gik igennem en Skov til Clermont, blev hun fulgt hele Vejen af en Ulv, hun hørte dens regelmæssige Trasken bag ved sig, hun saa dens glødende Øjne og rovbegærlige Blik. Heldigvis undslap hun den, men hun siger selv, at hun stadigt føler sig, som om hun havde en hungrig Ulv efter sig, og det har altid forekommet mig, som om vi Mennesker føler os over for Skæbnen, som en Hund, der lugter Ulven. Vore Anelser kommer virkelig med en overordenlig Nøjagtighed.

Medens hun var Lærerinde i Paris, laa der Elektricitet i Luften; blot man nævnede Ordet „Republik“, gik der som Ild gennem det Folk, der ventede Frihed og Lykke. I Klubber, i Læseforeninger, i Folks egne Hjem drøftedes Kejserdømmets Fald, og Louise ventede paa Morgenrøden og den Guldalder, som ved Republiken skulde beredes det franske Folk.

(Fortsættes).

Kvindelig Fremskridtsforening

aabner sin Vintersæson Mandagen den 8. September, Aften Kl. 8, i Lokalet, Skindergade 9, 1. Sal, med et Klubmøde. Som vi tidligere har meddelt, vil Kvindelig Fremskridtsforening i Vinter fordoble sine Mødeaftener. Foredrag og selskabelig Sammenkomst en Gang om Maaneden, de andre Aftener Diskussionsmøde og Klubaftener.

Herrer saa vel som Damer kan gennem et Medlem indmeldes hos Foreningens Formand, Fru Johanne Meyer, Naboløs 4, 2. Sal.

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

Kan min Mand, for det Tilfælde, at jeg bliver den Længstlevende, ved nogen testamentarisk Disposition give mig Ret til til at forblive hensiddende i uskiftet Bo med vore myndige Børn uden deres Minde?

S.

Svar.

Ja, netop.

Spørgsmaal.

Hvilke Midler kan i Følge vor Lovgivning anvendes mod Moderen til et uden for Ægteskabet født Barn, naar hun vægrer sig ved at underholde dette?

P.

Svar.

Politiet kan tage Barnet fra hende og opdrage det paa hendes Bekostning, endog efter Omstændighederne ved dets Fader.

Vokshjertet.

En Kærlighedshistorie

af Paul von Siczepanski.

Den unge Frue havde haft Ret — hun dansede virkelig ikke den kommende Vinter, og Hr. von Barovski havde virkelig maattet tage alene til Adelsballet i Posen, hvis han ikke hellere havde givet Afkald derpaa og var bleven hos sin unge Hustru. Og da det atter blev Foraar, vuggede Hr. Jan-Jozif en Søn i sine Arme, og Folkene paa Baranyce drak sig pærefulde ved en Fest, som han gav dem til Ære for den ny Stamherre.

Men nu viste Marysia først for Alvor, hvor meget hun var værd. Hun veg ikke fra sin Frues Seng. Der kom ikke Søvn i hendes Øjne; hendes Stemme beroligede den syge, hendes Hænder tog saa blødt, som havde hun aldrig forrettet haardt Markarbejde. Hun behøvede kun at se paa Fru von Barovski, saa vidste den unge Frue, at hun maatte

Denne Bestillingsseddel udklippes, paa- tegnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.